

▶ v živo:

19.10.2019, 17:46 TONE GORJUP TONE GORJUP

HVALEŽNI BLAŽENEMU ALOJZIJU STEPINCU, DA JE SPREJEL VEČ KOT 500 PREGNANIH DUHOVNIKOV

V Krašiču na Hrvaškem, rojstni župniji blaženega Alojzija Stepinca, je včeraj potekalo sedmo srečanje slovenskih in hrvaških vernikov. Na njem se je zbralo približno štiri tisoč romarjev s svojimi škofi in duhovniki. Tokrat sta bili v ospredju molitev prošnja za nove duhovne poklice, zato geslo srečanja: »Pošlji delavce na svojo žetev!« Slovesnost je izzvenela še kot vabilo na skupno pot prijateljstva in hoje za Kristusom. Prihodnje srečanje bo leta 2021 v Turnišču v soboški škofiji.

Duhovnemu programu, ki so ga pripravili bogoslovci zagrebškega in ljubljanskega semenišča, je sledila sveta maša na trgu pred cerkvijo. Že v uvodnem delu je bilo čutiti, da gre za dvojezično srečanje, saj je hrvaški himni blaženega Stepinca sledila slovenska Veš o Marija. Slovesno somaševanje je vodil zagrebški nadškof kardinal Josip Bozanić. Pri oltarju se mu je pridružilo veliko število duhovnikov ter petnajst hrvaških in sedem slovenskih škofov. Kardinal Bozanić je spomnil, da je zbrane na vseh dosedanjih slovensko-hrvaško srečanjih spremljala nebeška Mati Marija. Tokrat so se zbrali na kraju, kjer je veliki častilec nebeške Matere blaženi Alojzij Stepinac, začel zemeljsko življenje in dozorel za nebesa, je poudaril kardinal Bozanić. Spomnil je tudi na 535 duhovnikov, pregnanih iz območja, ki so ga na slovenskem ozemlju zasedli Nemci. Kardinal Stepinac jih je sprejel v svojo škofijo in tako marsikoga rešil pred smrtjo.

Blaženi Alojzij Stepinac
© Ivan Rampre

Nadškof Alojzij Cvikel je v pridigi najprej poudaril hvaležnost Cerkev v Sloveniji, da je Stepinac v teh duhovnikih prepoznal Jezusa. V nadaljevanju pridige je nadškof Cvikel dejal: »Nas, Slovence in Hrvate, poleg istih slovanskih korenin, povezuje tudi ista krščanska, katoliška vera. Toliko bolj upravičeno lahko zato rečemo, da pripadamo dvema ne le sosednjima,

ampak dvema bratskima narodoma. Kljub temu doživljamo, kako naš sosedski in bratski odnos kalijo takšni ali drugačni (politični) interesi, kadar ti stopijo preveč v ospredje. Ob vprašanih, za katera ne najdemo skupnega odgovora, nam morata biti zgled dva Jezusova učenca, ki sta šla na velikonočno jutro po poti v Emavs.« Žalost, strah, negotovost, dvom izgineta, ko medse sprejmeta Jezusa, čeprav nista vedela, kdo je. Nadškof Cvikl je nadaljeval: »Učenca na poti v Emavs sta Jezusa spoznala potem, ko sta skupaj z njim večerjala, ko so Jezus in oba učenca skupaj razlomili kruh in si ga podelili. Tudi za nas, verne Hrvate in Slovence, naj bo evharistija, ki jo obhajamo, moč za edinost med nami in znamenje te edinosti. To skupno obhajanje evharistije in srečanje ob oltarju je danes najlepše zunanje znamenje te naše medsebojne povezanosti.« Ob koncu pridige je nadškof Cvikl povabil vse zbrane ter tiste, ki so slovesnost spremljali prek valov Hrvaškega katoliškega Radia in Radia Ognjišče, na skupno pot prijateljstva in hoje za Kristusom. Pred koncem svete maše je predsednik Slovenske škofovske konference nadškof Stanislav Zore hrvaške gostitelje povabil na osmo srečanje vernikov obe h narodov, ki bo leta 2021 v Turnišču v Sloveniji. Po skupnem druženju so romarji poslovlili. Nekateri so se na poti domu ustavili še v na Stepinčevem grobu v zagrebški katedrali.

Pridiga mariborskega nadškofa Alojzija Cvikla:

Poštovani uzoriti kardinale Josipe Bozanić, poštovano bračo biskupi, svećenici, redovnici i redovnice, bogoslovi, hodočasnici, drago bračo i sestre.

Dragi bratje in sestre!

Najprej hvala za to vašo gostoljubnost, s katero ste danes sprejeli nas, slovenske romarje, tukaj v Kračiću.

Naše današnje skupno slovensko-hrvaško romanje je v prvi vrsti znamenje hvaležnosti bl. kardinalu Alojziju Stepincu, ki je leta 1941, ob okupaciji takratne Jugoslavije, sprejel kar 535 pregnanih duhovnikov iz območja, ki so ga na slovenskem ozemlju zasedli Nemci.

Ti slovenski duhovniki iz takratne mariborske in ljubljanske škofije so bili po izselitvi na Hrvaško, prav na pobudo kardinala Stepinca, nameščeni po župnijah tu na Hrvaškem in tako rešeni trpljenja po taboriščih; mnogi med njimi rešeni tudi smrti, ki je takrat pretila na vsakem koraku.

Zaradi zaslepljenosti ljudi, ki so takrat pri nas s silo prevzeli oblast, so pri nas duhovniki in tudi številni narodnozavedni laiki bili izgnani ter so postali begunci.

Postali so kakor nemočna jagnjeta. A bl. kardinal Alojzij Stepinac jih je sprejel in s tem pokazal svojo človeško veličino in srce, ki je gorelo v ljubezni. Zares po vzoru Jezusa, Dobrega Pastirja.

Takratna okupatorska nemška oblast ni bila pripravljena prenašati duhovnikov, za katere so vedeli, da so »eno z ljudstvom naše dežele«. Zato so jih izgnali.

Bali so se namreč, da bi narodno zavedni duhovniki postali velika ovira za doseganje njihovih ciljev, med katerimi je bilo v ospredju čim prejšnje ponemčenje dežele, ki so jo zasedli z vojaško močjo.

V vsakem zgodovinskem obdobju, tudi danes, stopa kdaj v ospredje človeška ošabnost in sebičnosti, ko kdo misli zgolj na svoje koristi, ali na koristi peščice ljudi in hoče svoje namere za vsako ceno uveljaviti. Če ne drugače, tudi z nasiljem. Jezus pa nas, svoje učence, vabi k ljubezni.

Ljubezen, kakršno nas uči Jezus v evangeliju, ni zgolj neka ideja ali lepa beseda, ampak je preprosto hoja za Njim; je darovanje samega sebe drugemu – bližnjemu.

Bistvo krščanske ljubezni je darovanje, žrtev.

Zato o darovanju in o krščanski ljubezni ne moremo govoriti, kadar smo pripravljene človeku, ki je v stiski in pomanjkanju, dati nekaj morda zgolj od svojega obilja.

Resnična ljubezen se pokaže takrat, ko je človek pripravljen darovati tudi tisto, kar sam potrebuje, tudi sebe samega, če to narekujejo razmere. Ko človek v vsej ponižnosti sprejme bližnjega, kot svojega brata ali sestro, takrat daruje.

Vidna zgodovinska sled takšne uresničene evangeljske ljubezni se nam kaže, ko gledamo na razmere, v katerih je takratni zagrebški nadškof Alojzij Stepinac sprejemal slovenske duhovnike.

To so bili težki časi, ko so njegovi domači duhovniki tudi sami potrebovali pomoč.

Njegovo dejanje tako kaže na moža širokega in odprtega srca. V pregnanih duhovnikih je prepoznal Jezusa, ki kot begunec trka na vrata in jih je, kljub težkim razmeram in pomanjkanju, sprejel kot sobrate.

Odlomek, ki smo ga danes poslušali in iz katerega izhaja geslo našega srečanja Pošlji delavcev na svojo žetev govori, kako Jezus v svet pošilja prve oznanjevalce. Pričakovali bi, da bo Jezus učencem, ki jih pošilja oznanjevat, našteval, katere verske resnice naj postavijo v ospredje pri svojem oznanjevanju, ali katere zapovedi naj razglašajo kot najvažnejše, da bodo ljudje zagotovo mogli priti v nebeško kraljestvo.

A Jezus posveti večjo pozornost in večji poudarek temu, kako naj se oni sami obnašajo pred ljudstvom. Predvsem naj se zavedajo, da so poslani, kakor jagnjeta med volkove; a ker jih pošilja On, naj se ne bojijo nobene nevarnosti.

Naroča jim, naj bodo skromni, nenavezani na materialne dobrine, naj se zadovoljijo z darovi, ki jih bodo prejeli.

Jezus želi, da bodo tisti, ki jih on pošilja, bolj pričevalci z življenjem, kot pa oznanjevalci evangelija zgolj z besedo.

Tudi danes opažamo, kako ljudje sprejmejo krščansko oznanilo evangelija samo, če kristjani to, kar verujemo, kar oznanjamo, tudi sami živimo.

Kot kristjani smo poklicani v skupnost Cerkve. Naš krščanski poklic je namreč, da po poti našega življenja romamo skupaj, kot skupnost Jezusovih učencev, kot bratje in sestre.

To naše skupno potovanje je zaznamovano z mnogimi radostmi, a srečujemo se tudi z raznimi problemi in izzivi današnjega časa.

V skupnosti ljudje doživljamo, kako ima vsak od nas svoj značaj, svoje darove in različne sposobnosti.

Nas, Slovence in Hrvate, poleg istih slovanskih korenin, povezuje tudi ista krščanska, katoliška vera.

Toliko bolj upravičeno lahko zato rečemo, da pripadamo dvema ne le sosednjima, ampak dvema bratskima narodoma.

Kljub temu doživljamo, kako naš sosedski in bratski odnos kalijo takšni ali drugačni (politični) interesi, kadar ti stopijo preveč v ospredje.

Ob vprašanjih, za katera ne najdemo skupnega odgovora, nam morata biti zgled dva Jezusova učenca, ki sta šla na velikonočno jutro po poti v Emavs.

Bila sta polna žalosti zaradi prepričanja, da je po velikem petku in potem, ko so Jezusa položili v grob, vse izgubljeno, da življenje, potem, ko je Jezus umrl na križu in bil pokopan, nima več nobenega smisla.

Življenje kristjana brez Jezusa resnično nima smisla!

In kolikokrat smo mi podobni tema dvema učencema!

To je vedno takrat, kadar tudi nam zmanjka vere in se več ne zmenimo za temeljno sporočilo Jezusovega evangelija, ki je ljubezen.

Kolikokrat kristjani živimo brez ljubezni, brez spoštovanja drugega.

Kolikokrat rušimo mostove prijateljstva, namesto, da bi jih gradili.

Da, večkrat smo podobni učencema na poti v Emavs, ki se jima je Jezus pridružil, a ga nista prepoznala. Mislila sta, da je tujec.

Tudi mi lahko živimo med seboj kot tujci in se ne poznamo, pa čeprav smo z nekom sosedje, ali smo nekaj desetletij živeli skupaj.

Najhuje pa je, če si ljudje postanemo tujci znotraj naših družin. Današnji hiter življenjski ritem nas tolikokrat oropa za to, kar je temeljno: da bi si vzeli čas drug za drugega, za pristen odnos, za globlje spoznavanje drug drugega.

Učenca na poti v Emavs sta Jezusa spoznala potem, ko sta skupaj z njim večerjala, ko so Jezus in oba učenca skupaj razlomili kruh in si ga podelili.

In to lomljenje kruha je za nas danes sveta evharistija, pri kateri smo zbrani ob tem oltarju.

Tudi za nas, verne Hrvate in Slovence, naj bo evharistija, ki jo obhajamo, moč za edinost med nami in znamenje te edinosti.

To skupno obhajanje evharistije in srečanje ob oltarju je danes najlepše zunanje znamenje te naše medsebojne povezanosti.

Naj ne ostane samo pri zunanosti, naj nas Božja moč, v katero zaupamo, vedno bolj povezuje in naredi iz nas prave Jezusove učence, ki si bodo prizadevali biti bratje in sestre med seboj. Kljub različnosti bodimo graditelji Božjega kraljestva in na temelju evangelija ustvarjajmo pošteno, srečno in varno sedanost. Takšno, ki bo poročilo za svetlo prihodnost obeh narodov.

Dragi bratje in sestre, bodimo tisti, ki v ta svet prinašamo mir, spravo, veselje do življenja. Vse to na temelju evangeljski vrednot.

Na ta način bomo v ta naš svet, kjer so resnične vrednote tolikokrat pozabljene, zapostavljene in nam zato tolikokrat manjka optimizma, po poti vere v Jezusa prinašali luč.

Jezus je za vsakega od nas na križu daroval svoje življenje, da bi mi s to njegovo ljubeznijo lahko živeli lepše in polnejše življenje.

Sprejmimo to Božjo ljubezen in se trudimo graditi mostove med nami, mostove prijateljstva, žive vere, medsebojnega spoštovanja, prave ljubezni, ki ima svoj izvor v Bogu.

Če želimo srečati bližnjega, če hočemo najti prijatelja, se moramo odpraviti na pot.

Današnje skupno srečanje je zato za vsakega vabilo, da se skupaj odpravimo na pot prijateljstva in hoje za Jezusom Kristusom.

Pri tem pa naj nam bo bl. kardinal Alojzij Stepinac svetel zgled in naš priprošnjik pri Bogu. Amen.

Msgr. Alojzij Cvikl, mariborski nadškof metropolit

Zahvala in povabilo na osmo srečanje slovenskih in hrvaških vernikov ljubljanskega nadškofa Stanislava Zoreta:

Spoštovani gospod kardinal Josip Bozanić, dragi bratje škofje, duhovniki, diakoni, dragi bogoslovci, spoštovani redovniki in redovnice, dragi bratje in sestre kristjani.

Letošnje skupno romanje slovenskih in hrvaških vernikov, ki ga obhajamo v Krašiću, nas je združilo pod geslom: Pošlji delavce na svojo žetev. Pomenljivo je, da nas srečanje v Krašiću in tudi geslo današnjega srečanja povezuje s blaženim Alojzijem Stepincem.

V tem kraju je živel svoje pričevanje vere in v tem kraju je živel tudi svoje nekrvavo mučeništvo vse do svoje smrti 10. februarja 1960. Zato nas danes njegovo pričevanje močno nagovarja.

Kardinal Stepinac pa je na poseben način živel tudi moto našega današnjega skupnega romanja: »Pošlji delavce na svojo žetev.« To naročilo nam je Jezus zapustil ob pogledu na močice, ki so bile kakor ovce brez pastirja. »Prosrite Gospoda žetve, naj pošlje delavce na svojo žetev« (Mt 9,38).

Danes si skoraj ne moremo predstavljati časa, v katerem je blaženi kardinal Stepinac vodil zagrebško nadškofijo. Negotovost in skrb sta ga obdajala z vseh strani. Kako ravnati in kako se odločati, da bo v takšnih razmerah Kristusovo Cerkev vodil v smeri Božjega kraljestva.

Ob vsem tem mu je bila dodeljena še nova skrb. Nemci so med vojno izgnali iz Slovenije na Hrvaško 534 duhovnikov. Kam naj se obrnejo, na katera vrata naj potrka, kje naj iščejo zatočišča?

Obrnili so se na zagrebškega nadškofa Stepinca. V tem možu so že takrat, več kot dvajset let pred 2. vatikanskim koncilom našli moža, ki je razmišljal v koncilskih razsežnostih. Čeprav je bila njegova nadškofija njegova prva skrb in poslanstvo, se ni zaprl pred stisko in prošnjo sosednje Cerkve, ki je bila preganjana v svojih duhovnikih. Zavedal se je, da je kot škof posvečen za celotno Cerkev, zato je v nemogočih razmerah našel rešitev za vse slovenske duhovnike, ki so

bili pregnani na Hrvaško. Seveda so ob tem svojo velikodušnost pokazali tudi njegovi duhovniki, saj so bili slovenski duhovniki dodeljeni na različne župnije zagrebške nadškofije.

V duhu današnjega gesla so mu bili takrat poslani duhovniki in on je zanje našel mesto v svojem srcu in v svoji nadškofiji. Zato mu Cerkev v Sloveniji ostaja hvaležna in mu bo ostala hvaležna.

Zahvaljujemo pa se tudi našim današnjim gostiteljem. Združeni ob oltarju, v daritvi Gospoda Jezusa Kristusa, v poslušanju Božje besede in v lomljenju evharističnega kruha smo doživeli globoko resničnost besed, da meja med dvema narodoma ne pomeni nasprotja, pač pa da se ob meji srečujemo sosedje. Naj nam tudi blaženi Alojzije Stepinac pomaga vedno globlje živeti sosedske odnose med dvema Cerkvama in med dvema narodoma.

Da bomo naše sosedske odnose gradili naprej in jih utrjevali, vas vse, dragi bratje in sestre, vabim na osmo srečanje slovenskih in hrvaških vernikov, ki bo leta 2021 v Turnišču v Murskosoboški škofiji. Naj Gospod blagoslovi današnje romanje in dobrodošli čez dve leti v Turnišču.

Msgr. Stanislav Zore

Ljubljanski nadškof metropolit in

predsednik SŠK

BI VAS ZANIMALO ŠE KAJ PODOBNEGA?

SLOVENIJA, CERKEV NA SLOVENSKEM, CERKEV PO SVETU

 Všeč mi je

 Deli z drugimi

Pomembno: Prosimo, da se pri komentiranju držite [spletnega bontona](#) in [pravil našega spletnega portala](#). Pridržujemo si pravico moderiranja.

[Tweet](#)

Št. komentarjev: 0

Razvrsti po [Najnovejše](#)

Dodaj komentar ...

 Vtičnik za Facebook komentarje

NAJBOLJ BRANO

PRIPOROČAMO

RAZPAD DRŽAVE

Počasi bom začel verjeti, da so imeli prav tisti, ki so ob razpadu Jugoslavije govorili o »kleinstateraju«, kar pomeni o malih državicah in vprašanju smiselnosti njihovega ...

AVDIO: ZADNJE SLOVO OD DAVIDA TASIĆA

Verniki so v času osamosvajanja naše države med drugim molili za mir in pravičnost v cerkvi Marijinega oznanjenja na ljubljanskem Tromostovju. Prav tam so se zbrani zdaj še zadnjič ...

ODGOVORNO NA POT - VARNO NA VRH

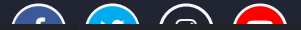

25let
radio ognjišče

ODGOVORNO NA POT - VARNO NA VRH!

Ob 25. obletnici delovanja Radio Ognjišče skupaj z AMZS prav za vas organizira poseben program varne vožnje z namenom preveriti vozne sposobnosti in se preizkusiti v nepredvidljivih ...

[Spored](#) [Kontakt](#) [PRO](#) [O radiu](#) [Cenik](#) [Marketing](#) [Satelit](#) [Oddajniki](#) [Obvestila](#) [Osmrtnice](#)

Spletno mesto uporablja piškotke z namenom zagotavljanja spletne storitve in funkcionalnosti, ki jih brez piškotkov ne bi mogli nuditi. [Več...](#)

Strinjam se